Norman Károly

Darázsfészek

XXVII. Hallhatatlan értekezlet

Csöndes értekezlet volt az is. Ültek a szellemi munkások, kutatók és oktatók a Professzor uralgásával a Nagy Asztal körül, avégből, hogy mind fölemelkedjenek a Professzor által kimondatlanul tételezett, dallamos Gondolat égisze alatt a Határozatig. Megszólalhattak volna a különböző hangfekvések, mit hang!, gondolatfekvések, IQ és beosztás szerint, hozzájárulva a Kifejlethez, hogy ugyanis Vespay lesz az, akit most majd kirúgnak. De szó bennszakadt, hang fennakadt, lehellet megszegett, bár a Professzor kifejezte óhaját a bárdok dalát illetőleg. A bárdolatlan csöndben az Elkerülhetetlen szükségességéről és erkölcsös voltáról (vagy az ellenkezőjéről) ki-ki meggyőzhette néma önnönmagát, a Professzor pedig megélhette a hivatkozható, Közös Döntést. Az akkoriban szokásos értekezletek archétípusa, amelyek Végső Egyetértése felett nyájas Jupiterek mosolya lebegett. Oh, hogy az efféle szociális jelenségek immár mind elsüllyedtek a múlt homályában!

„Ez viszont közös, alkotó csönd – töprengett tovább Vespay –, amelyben mindenki maga fog eljutni a saját részéhez az éppen megszületű, közös konstrukcióban, a saját útján, nem ugyanaz a kiindulás. Szavak egyelőre csak zavarnák a meditációt. Én például kissé tanácstalan vagyok az öreget illetőleg; és a magas, ősz pofáról is csak annyit tudok, hogy ő Robert Wasp. És hogy Szilviát lelíviázta, és a darazsak nem bántották. Anélkül, hogy Szilvia rávetette volna magát, mint ránk, a könyvtárban. Pedig nem ismerte korábban, hiszen neki mutatkozott be. Mi a fenét keres itt? Tehát most még homályos az idea, amelyet mind akarnunk kell, ami egy meghatározott dolog; és még az sem látszik, ki lenne a karmester. Én nem, mert erre alkalmatlan vagyok."

„Lívia a nő anyja –gondolt vissza az egyetemi adattárra Kósza – az a pofa ott, szemben tehát alighanem a párja volt, aki lelépett. Csinált egy gyereket, és visszaténfergett mondjuk Angliába, most meg látja a lányban az anyját, hogy mered rá, még a könnye is kicsordul. Érzelgős házasságszédelgő, megtérés után. De azért ez érdekes. A darazsak nem bántották. Amit rövid életem még rövidebb közelmúltja során megtudtam ezekről a dögökről, ahhoz alighanem hozzá kell tenni, hogy röptükben képesek genomfelismerésre, lányról az apját. Na, ezzel került szembe az a sorozatgyilkos is. Intelligens fegyver. Jobb, ha nem tudnak róla katonák, rend-

őrök, bűnbandák. Károlynak teljesen igaza van. Ursanti meg szaglászik, dögölne meg."

Hornet, alias Wasp és Bácsi Sándor, alias Sanyi bácsi most kétfelől egyformán, elmélyülten mered az asztalon lévő papírcsomóra, miközben azonos okokból, képzettségből és adottságokból kifolyólag, a szemük sarkának tűéles optikáján át mindent rögzítenek óriási, életfogytig törölhetetlen memóriájukban. Hornet könnyedén megtörölte a szemét a kézfejével, és halványan maga elé mosolygott; Sanyi bácsi válaszként a száját fanyarul összeráncolta.

„Ha az öregnek az volt a dolga, hogy az én visszatérésemre várjon, akkor mindenesetre magasra értékeli a Szolgálatot. Mellesleg igaza is van, lám csak, amikor visszarendeltek, még nyoma sem volt ennek a háznak, de ők biztosra vették, hogy meg fogjuk tudni – töprengett Hornet –, különben a cover valósággá vált, ott van a kapun, és persze nem Lívia, hanem Szilvia, jó. De pont ugyanolyan. Ideköltöztették. Ez a pofa Sándor Bácsi, jobban gyűlöltem, amíg nem láttam. Én nem jöttem, Lívia elment, ő pedig magát okolja, hogy Szilvia árván maradt. Mostanáig. Mert én itt vagyok. Ennek a Sándornak pont olyan a háza, mint Szilviáé. Nem az eredeti bungaló. Át van alakítva. Egyformán. Ezt nem Szilvia csinálta, hanem az öreg. Közben persze nyilván némi elektronikát is beszerelt, ha megjönnék, ugye. Jól van, most már ketten vagyunk. Ez a darázsügy tökéletesen értelmetlen, érthetetlen, mi ez itt. Tényleg, mik azok a papírok? Valami kódex, amiről a Barbara nevű nő és bizonyos Párszai Gusztáv tud többet? Esetleg a darazsakhoz van köze? Gondolom, majd megnézem. Hogy kerül ide az idősebbik skinny szemüveges? Mert a fiatalabb rendőrségi darázsszakértő, hát ez rendőrt legföljebb újságokban látott. Akkor biológus. Ezek együtt jöttek. Ugyanaz a fajta. Hm. A darazsak engem levizsgáltak. Ha ezt nem Szilvia vezényelte, akkor az ő akciójuk volt, és felismerték, hogy én vagyok az apja, egy oldalon állunk. De nem is foglalkoztak a két biológussal, nyilván már ismerik őket. Barát–ellenség felismerő rendszer. Ha ezt a Szolgálat megtudja... Nem tudja meg. Nem tudhatja meg. Semmiféle szolgálat, semmiféle rendőrség, semmiféle katonaság, semmiféle banditák. Majd ezt a Vespai nevűnek is fel kell fognia. Felfogta ez! Nem néz ki stupidnak. Akkor a kollégája is tudja. A Sándor Bácsi is kimaradt a szórásból. Biztos már régebben együtt darazsaznak Szilviával. Vagy én voltam közel, és miután átmentem a vizsgálaton, Szilvia hazarendelte a guards. Hallottam is."

„Amíg ez a Wasp él, és amíg én élek, Szilviának a haja szála sem fog meggörbülni. A rendőrségi szakértőnek szétrúgom a seggét, ha szakérteni kezd. Szilvia pontosan tudja, hogy a darazsai senkire sem tartoznak.

Szilviával együtt jöttek, meg azzal a szerencsétlen másik nővel. Az kapta kölcsön olvasni a papírokat, és hozta volna vissza, de valami miatt nem volt rá alkalma. Vagy ideje. Ezek menekültek, mi elől? Együtt jöttek. Akkor barátok. Jól van, ez itt egy csapat lesz. Egyetlen dolga lesz, Szilviát megvédeni minden és mindenki ellen. Ha ugyan nem fordítva, én sem vagyok gyönge gyerek, Wasp sem, de nem szívesen kerülnék szembe Szilviával, ha jól értem, ami a rendőrségi felvonulás mögött áll. Ámde ha jóbarát a Vespay, akkor majd kell írnia egy jelentést, amivel kifogja a szelet a rendőrségi vitorlákból. Ez a másik pasas a barátja lehet, ő rángathatta bele a dologba, de akkor erre van elegendő ok. Ez a Vespay nem rendőrformájú. Inkább nagyarcú szakértő, de akkor a barátja még nagyarcúbb és még szakértőbb. Mondjuk mindkettő tudóska valahol. Szilvia rég kiosztotta volna őket a darazsai között, ha ellenségek. Ami azt illeti, ha Szilviának az öt év előtti figura helyett ez a kákabélű Vespay jut, talán ma nem él egyedül. Na vajon a leendő apósának hogy tetszik?"

„Idejön egy idegen, a darázskák nemhogy bántanák, inkább ünnepélyesen üdvözlik. Vagy megszokta, vagy kötélidegei vannak. Nem hiszem, hogy pont azért jött, mint Károly, meg most már Kósza is. Alighanem anyát látta bennem. Ő volt az az egyetlen kalandja? Soha nem mertem faggatni anyát, láttam, hogy nagyon fáj neki, de harag semmi, sőt én Hornet lettem. Ha ez Hornet volna, akkor ő az apám. Hol volt eddig? A mi életünkben senki más nem volt, csak Sanyi bácsi. Ó, föl sem vetődik, éreztem volna! Sanyi bácsi nem akart soha semmit anyától, csak segített, ingyen, ahol tudott, bár én féltem tőle. Tulajdonképpen ő a mostohaapám. Azért jó, hogy most itt van. Együtt vártak Wasppal. Lehet, hogy Sanyi bácsit kellene megkérdeznem, kicsoda az apám valójában, és miért tűnt el. Bűnöző, és most szabadult? Anya és egy bűnöző!? Na ne! Én vagyok Robert Wasp, mondja. Wasp darázs, hornet lódarázs, biztos, hogy van közöm ehhez az emberhez. Honnan tud magyarul, épp anyától? Itt Hornet néven működött, és anyával megcsináltak – engem, aztán visszament a családjához Angliába. Hát, apa kedves, ezért még számolunk. A jóképű, ősz bigámista. Ugyan már! Mióta megszülettem, nem fordult elő a közelünkben, most meg idejön, engem Líviának nevez, és csurog a könnye. Szerethette anyát, és anya is szerethette őt. Nem a maga jószántából tűnt el. Hááát – nagyon jó, apám egy angol kém. Jó regény lenne, elférne a könyvtárban, Pársay mellett. Lehet, hogy anya nem is beszélhetett volna róla? Né, mosolyog, ugyan min, sőt, Sanyi bácsi is, már ahogyan az tőle kitelik, mi nevetséges van azokon a papírokon? Jó, meg fogjátok tudni. Barbara elolvasta. Kósza és Vespay tanár urak is el fogják olvasni. Még én is. Azután pedig soha, senki más. Nem kell a reklám. Az ám, Pársay!"

„Igen – gondolta Kósza – itt van minden, amiért a könyvtárban kellett volna kutakodnunk. El kell olvasni. Semmibe nem tart megtudni Pársay címét. Kapjon egy levelet, amit csak ő ért, jöjjön haza, tegye ide, amit tud. Ha igaz, amit olvastam tőle, tud valamit arról, mi van, ha egy ember hajába beköltöznek a darazsak. Jó volna pontosan tudni, mi van abban a kódexben. Ha jól értem, ez itt egy ütős csapat, amelynek az a dolga, hogy ezt a Hornet Szilviát gardírozza, amíg él. Na majd Károly, ha bevallja, ha sem. Mondjuk katonának sem Károly, sem én nem vagyunk jók. Nekünk lesz életfogytig kutatási témánk, erre esküdtünk egykor, közös érdek. Károlynak kell írnia egy fal dolgozatot a rendőrségnek, nem ügy. Mi lehet a foglalkozása a Wasp nevű, magyarul beszélő, angol úrnak? És kicsoda az öreg? Szilvia telekszomszédja? Együtt várták Szilviát. Simán bejöttek. Ami azt illeti, ők aztán eléggé katonás kinézetűek. Az öreg a rangidős, majd ő lesz a parancsnok."

„Wasp, vagy Hornet, egyre megy. Még hasonlítanak is. Ez itt Szilvia apja. Ezért nem bántották a darazsak – gondolta Vespay. – Ez félkézzel széttépne engem, ha Szilviának miattam a haja szála meggörbülne. Hát, attól nem kell félnie. Amíg én élek – jesszusmária, még majd Bertalannak lesz igaza. Nyugalom! Ez itt nem az az óra, amikor hülyeségekkel kell foglalkozni. És az öreg? Akárhogy szemlélem is, kemény fiú ez a szomszéd. Ha Ursanti felbukkanna, ezzel a csapattal kell szembenéznie. Bertalan és én utáljuk eléggé. De odacsapni neki: az öreg és Hornet tud. Amikor Ursanti utánam szaglászott, az öreg megláthatta. Alighanem ő lesz a parancsnok."

Barbara csöndesen üldögélt. A feladata véget ért, nem a fejében, hanem a szatyrában hozta el a kódexlapokat. Rá ebben a társaságban már nincsen szükség. Volt egy ünnepi pillanat, amikor Szilvia ezt mondta: „de jó, hogy itt vagy." Barbara majdnem elsírta magát. „Jó, elmegyek. Tudom, hogy soha senkinek sem beszélhetek a darázsfészekről Szilvia hajában. Akad egy-s-más, amit magamba temetek, van gyakorlatom az ilyesmiben, bár ezt nem tudja itt senki. Ne is tudja meg."

Ebben a pillanatban Szilvia Barbara felé nyúlt, és szó nélkül a lány előtt heverő paksamétára tette a kezét, amitől Barbarának minden erejét össze kellett szednie, hogy fel ne zokogjon, a lélegzetét is visszafojtotta, moccanni sem mert. A búcsúzó kínjába tökéletesen illeszkedett, hogy most akkor elveszik előle a kódexet. „Ne fúrja már ki az oldalát, Sanyi bácsi!" – gondolta némi tűnődés után Szilvia, és a papírokat szótlanul az öreg elé tolta. Sanyi bácsi összehunyorította kicsit a szemét, böngészni kezdte a lapokat, aztán méltatlankodva törte meg a hosszú csöndet, ahogy a középkori szövegben megfeneklett az agyveleje:

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy én ezt el fogom olvasni?

Kósza már nyitotta a száját, szenior tanárként elszánva magát a mindent megvilágító expozéra, szerencséjére Szilvia megelőzte:

– Csak ő tudja felolvasni. Már átrágta magát rajta. Barbara, de jó, hogy itt vagy! – azzal visszatolta a lány elé a papírhalmot.

– De miért pont nekem? – morgott az öreg, óvatosan körülnézett, de mindenki őrá szögezte a szemét, és akiével találkozott, az mind biccentett picit, kivéve Barbarát, akinek a szívéről lehullott a kő. Fényes mosoly, világos jelentés: „kezdhetem végre?" Akkor megint összeráncolta a száját, ő is bólintott egyet, magában meg: „legalább egyvalaki nem úgy ül itt, mint egy gyászhuszár. Persze, örül a kis szíve, visszakapta a betűrejtvényét."

Igazi csapatban, ha összeül, mindenki mindent ugyanúgy tud, ugyanakkor és ugyanoda jut, anélkül, hogy fölösleges szavak esnének.

XXVIII. A munka frontjának vonalai

Amikor Barbara felolvasása véget ért, a társaság minden tagja mély csöndben meredt maga elé, hosszú percekig.

– Most mindenki menjen pihenni, holnap pedig a dolgára. Délután itt találkozunk – mondta nagy levegőt véve Sanyi bácsi. – Vannak kérdések. Jó lenne, ha lennének válaszok.

– De nem kellene legalább tudni, melyek a kérdések – kezdte Kósza. Sanyi bácsi a homloka közepéig feltolt szemöldöke alól rámeredt, aztán alig észrevehetően megcsóválta a fejét. Kósza ráébredt, hogy jobb, ha nem tetteti magát hülyének, hanem fölveszi a fordulatszámot.

Attól még, hogy megértette, mindenki keresse meg a saját hatáskörében a saját kérdésére a legelfogadhatóbb, elővezethető választ, korántsem volt garantálva, hogy ez a válasz a legmegfelelőbb lesz. Ez másnap délután kiderült. Sanyi bácsit még soha senki sem látta addig tajtékozni, legalábbis a Darázsfészek társaság tagjai közül.

Wasp és Barbara Szilviánál maradt, Sanyi bácsi, Kósza és Vespay hazament. Reggel mindenekelőtt Barbara és Szilvia indult munkába. „Nappal nem szoktak megjelenni a fekete szemüvegesek" – észlelte ideges meglepetéssel Barbara, ahogy beléptek az épületbe. A kapu mellett óriási, zárt bútorszállító kamion állomásozott, mellette két fekete szemüveges, a kapu két oldalán egy-egy fekete szemüveges strázsa. Meg sem szólaltak, de automataként forgott a fejük a két nő irányába. Szilvia előresietett, az első ütközet Barbarára várt. Ismeretlen ült az asztalánál, a portásfülkében.

– Itt lesz szíves aláírni – tolta Barbara elé a „Felmondás a vállalat megszűnése miatt” okiratot.

– De – kezdte volna Barbara.

– Nem tartozik magára. Volt itt holmija?

– Nem.

– Akkor távozzék sietve.

Barbara kilépett, szürke, hasas felhők rohantak az égen, kicsit távolabb megállt, egy kidöntött, kétszárnyú kapu mellett, de belülről megjelent két fekete szemüveges, óvatosan odébb húzódott. Ha egyszer megszűnt a vállalat, akkor Szilviának is meg kell jelennie rövidesen. Az albérletébe is mehetne. Akárhova is mehetne. Volt már ilyen.

Szilvia gyanútlanul nyitott be a könyvtárba, ahol fehérre csupasztott falak között találta magát, az egykor Párssay által készített polcozat és az összes könyv eltűnt, a késő este és a másnapi munkakezdés között. Ilyesmihez általában tornádó kell. Egyetlen, kopár asztal, rajta egy Biblia, mellette Első Károly.

– Szervusz Károly osztályvezető kartárs.

– Köszöntésed okafogyott. Itt leszel szíves aláírni.

– Ez micsoda?

– A felmondásod. Én a postás vagyok, már nem a főnököd. Én is megkaptam.

– Hova lettek a könyvek?

– Az új Cégnek nem kellenek. Nemzetközi, semmire sem megy avas, magyar szakkönyvekkel. Éjjel az egészet elvitték a szemétbe, bútorostul. Útban lennének, egy hét múlva az épületet sem fogod felismerni. Fejlettéknél nem tetvészkednek. Egyedül a Bibliádat nem merték kidobni, bár valószínűleg nem vallásokban utaznak.

– Nem az enyém. A könyvtáré. A könyvek között lehettek igazi értékek is – mondta Szilvia, a hátán a hideg futkározott arra a gondolatra, hogy igazán nem siették el a kódex kimentését. „Vissza! Nem jöhettek ki!”

– Nem hiszem, hogy még keresgélhetnél a hulladékban. Az átvételt előkészítő csapatnak semmi köze az új céghez. Az ő dolguk a takarítás, és úgy látom, ilyesmit radikálisabban is végrehajtottak már a nagyvilágban.

– Már hogy-hogy?

– Vállalat megszüntetése munkatársakkal együtt. Akár harctéri körülmények között. Eggyel sem szeretnék szembe kerülni, itt meg nyüzsögnek. Minden éjjel idejártak. Mindenhova beszagoltak.

– Te ezt honnan tudod? Nem szoktál munkaidő után...

– Csak gondolom. Tegnap éjjel nagy volt a mozgás, én a levelemet tegnap kaptam meg, kicsit késve mentem haza. Ha tegnap későig maradtál volna, te is azt gondolnád. Vagy hogy a nyüzsgés a finisnek szólt.

– Miféle az új cég?

– Fogalmam sincs. Nem kötötték az orromra. De nem is érdekel. Majd egy idő múlva biztos kívülről is látszik. Itt a Bibliád és a te példányod. Gondolom, örülsz, hogy nem látsz többé.

„Jól gondolod" – gondolta Szilvia, majd a vaskos könyvvel a hóna alatt, vakfekete szemüvegek sötét sugarában, kilépett az épületből. A kamion már el is tűnt, a fekete ruhások egy csoportja tartott a bejárat felé, de nem törődtek vele. Aztán szótlanul ment hazafelé, Barbarával.

***

Szakvélemény - A lódarazsak viselkedése emberrel szemben a Virághegy incidens kapcsán

Vespa Crabro Crabro a redősszárnyú darazsak családjának (Vespidae) legnagyobb európai faja. Elterjedten alkalmazkodott az ember közelségéhez, de ilyen esetekben is általában nyugodtabb, külvárosi területeken találhatók az átlagosan 6–800 egyedet tartalmazó fészkei. Ezek nem nyugvóhelyek, hanem keltetőkamrák, amelyek védelme abszolút, ösztönös parancs. Ha két-három méternél közelebb ér a fészekhez bármi mozgó élőlény, például egy személy, őrködő rovarok jelzésére a fészek készenléti állapotba kerül. Ha a fészek fenyegetettsége nem csökken, nőivarú dolgozói nagy számban indulnak az elriasztására. Mivel a darázs fullánkja sima, többször is képes szúrni, és emlősök, akár lovak, szarvasmarhák bőréből is ki tudja húzni. Ritkán fordul elő olyan tömeges támadás, amelynek egy ember az áldozatául esik, de ez a csapdahelyzet előállhat, s mivel főleg a mozgás ingerli tömeges támadásra az elhárítást, a gyanútlan személy hadonászására, ha a mozgása által nem távolodik a fészektől, ez előfordulhat. Az ilyen haláleset ritka. Gyakoribb, hogy a megszúrt személy allergiás a darázsszúrásra, és akár egyetlen szúrás nyomán is légúti ödéma alakul ki, ami gyors segítség híján fulladáshoz vezethet. A jelen esetben nyilvánvalóan nem ez, hanem az előbbi történt.

Nem látom különösebben célszerűnek az aktuálisan érintett fészek kinyomozását, a virághegyi terület külvárosi, városszéli hulladék- és sittlerakóval szomszédos, ahol egyrészt az aszociális személy is meghúzhatta magát, másrészt több ponton is kialakulhatott fészek. Ezek a fészkek nem telelnek át, a népességük ősszel kihal.

Ismeretes specifikus, a lódarazsakat támadásra ingerlő, humán kémiai hatás, amellyel az áldozat magára vonhatja a darázsrajt. A fészket őrző egyed összetett riasztó feromont bocsát ki, amelynek fő komponensei némileg fajfüggők, a 2-pentanol, 3-metil, 1-butanol és 1-metilbutil 3-metilbutanoát, illetve az európai lódarázsnál a 2-metil-3-butén-2-ol. Ezek egymás hatását erősítik, részben mozgósítják a fészek népességét, részben a szúrással bejutnak az áldozat szervezetébe, mintegy megjelölve azt, ami által a darázstámadás követheti a menekülését. Az elpusztított darázs testéből felszabadult feromon is riadóztatja a többieket. Használ hasonló vegyületeket az ipar oldószerként, köztes anyagként; ritkábban az élelmiszeripar ízesítésre, illetve az illatszeripar, miáltal a hétköznapi környezetben is előfordulhatnak. Humán áldozat ilyen okból is kiprovokálhat lódarázstámadást, bár több dokumentált eset nem a Vespa Crabro Crabróhoz, hanem az Ázsiában őshonos Vespa Mandariniához kapcsolódik. Az adott haláleset rekonstrukciójához és értelmezéséhez véleményem szerint ennek vizsgálatára nincs szükség, az áldozat kulturális, életvitelének táplálkozási és illatszerhasználati összetevői ezt nem látszanak indokolni, az incidens ilyen irányú vizsgálata a kriminológiai összképhez képest mellékvágány. Bár a hatóságok hasznosan járulhatnának hozzá egyes szaktudományok fejlődéséhez, ez nyilvánvalóan a ráfordítás/haszon arány mérlegelésének kérdése.

Véleményem szerint a legvalószínűbb narratíva: az áldozat túlzott közelségbe került egy fészekkel, ami kiváltotta a fészek védelmi támadását; a darázs látása számára nagyobb folt hatását képező személy irányvesztett hadonászása vezethetett a támadás eszkalációjához. Ez összhangban áll a jegyzőkönyv szerinti, a szemeket ért, látásvesztést eredményező szúrásokkal. Bár nem feladatom a halál közvetlen pontos okára és annak kémiai körülményeire kitérni, amit nyilván a bonctani jegyzőkönyv részletez, de ez egyaránt lehetett a sokk, illetve a légzőszervet ért szúrások okozta fulladás.

Másodlagosan, ideologikus ökológiai értékelés nélkül, megjegyzem, hogy a humán környezet fejlődésének a modern korban felgyorsult ütemét, a vadon élő állatok életterének gyors és gyökeres csökkenését tág körben, különböző életterekben és fajtartományokban, világszerte növekvő számú interakció kíséri az élő természet és a humán civilizáció között, a vírustranszlációtól a mindkét oldalról induló támadásokig, az érintkezési határok mentén. A jelen esemény ebbe a trendbe illeszkedik.

Dátum

Vespay Károly biológus

***

Vespay ezt a dolgozatot alkotta, és vitte be a délelőtt folyamán a rendőrséghez, amivel a szakértői alkalmaztatása véget is ért. Déltájt útba ejtette Kószát, aláírta a Pársaynak küldendő levelet, majd elindult a Virághegy utca 11-be, nem is remélve, hogy Szilvia már hazaért. Azonban Szilviát és Barbarát már ott találta, a rendkívül mogorva Sanyi bácsival. A hölgyek beszámoltak a vállalatuk megszűntéről, és arról, miért is kellett szinte menekülniük az előző este.

Sanyi bácsit a gyanús erők megjelenése a városban – ami korántsem volt példátlan eset – mint egy korábbi világ biztonságán őrködő szakembert szinte riadóztatta, nehezen tudta feldolgozni a tehetetlenségét. Nyüzsögnek ebben az új világban a rosszhiszemű, idegen erők. Még az a szerencse, hogy obsitos, nem lesz hozzájuk több köze, mint hogy a színre lépésük alkati okokból idegesíti. Különben, hálaég, a két hölgynek sem lesz hozzájuk köze mától. Nem neki kell azzal foglalkoznia, hogy ellenük védelmezze őket.

Roppant energiák csapnak ki a medrükből, a kontroll alól kiszabadulva, meghatározhatatlan irányokban áramolva szét a társadalomban. A régi sorvezetők, eszmei vezérlők szétmállottak, nagy szabadság alakult ki korábban föl sem vetődő vállalkozások kicsírázásához. Ezek jobbára nem a közüdv céljait tartják a szemük előtt. Sokáig bizonytalan lesz, hogy mi a Jó, és mi a Rossz, és valaki hova is tartozik. Amikor a fedő fölemelkedik, alóla mindkettőből bőven szabadulnak ki gőzök. A régi rend felborulása mindig roppant bizonytalansággal tölti el a régi gépezetek alkatrészeit. Az új világokba új nemzedékeknek kell a nyugodt stabilitásukat beépíteniük, abbeli meggyőződésükben, hogy megfelelnek egymásnak ama világgal, amelybe beleszülettek.

Amikor Kósza, megérkezvén, beszámolt róla, hogy föladta a levelet Párságnak, Sanyi bácsi, egyáltalán nem barátságosan, azonnal látni akarta azt.

– Honnan tudják a címet?

– Nemzetközileg jegyzett szakember, Bertalan tudta meg.

– Hol a feladó?

– Ez az egyik trükk. Ha avatatlan kapja meg, nem találhatja meg az utat hozzánk.

– Bezzeg ha ez a Párság, egyből tudni fogja, hova menjen – nézett nagyon sötéten Sanyi bácsi –, maguknak teljesen elment az eszük? – szinte vicsorgott dühében. – Ha valaki még egyszer bármi olyat tesz, amit előtte nem beszélünk meg, csíkokra... Mit szól ehhez, Wasp?!

– Ha jól értem, a kódexman megy a könyvtárba, ahol feketeruhások várják, és nem talál mást. Kivéve, ha várják ott, akiket a feketeruhások majd

elfognak. De legalábbis megfigyelnek. Ki kell találni valakit, akit nem ismernek. Nem lehet Lívia, vagyis Szilvia, és nem lehet Barbara, és nem lehet senki, akit az Ursanti nevű látott. Ez az Ursanti a fekete ruhásokhoz tartozik? Nem számít. Nem várhatja más, mint én a kódexmant. Nem megy egyenesen, hol alszik?

– Már miért maradna ott egy takarítóbrigád... Kellett volna valami jelben megállapodni – nyögte kínban Kósza.

– Nem kellett volna. Volt már ilyen az életben. Azt sem lehet tudni, mikor jön, nem volt megegyezség, megrögzítés az időben, tudni, mikor jön.

Sanyi bácsi érthetetlen szavakat sistergett mérgében.

– Nyugalom – mosolygott rá Wasp –, most ez nekem task, majd lesz valami. Szilvia, most elmondod, mik vannak arra. Ahol lehet lenni sokszor, sokáig, és közel van. És lehet látni.

– Én nem ismerek semmit, nem jártam ki, csak ebédért. Egy önkiszolgáló étterem van. Onnan rálátni a bejáratra.

– Hol van a cím, ahova a levél ment?

– Rue – kezdte Kósza, de Wasp fölemelte a kezét – csak város!

– Nizza – mondta Kósza.

– Zürichből jön átszállás repülő. Vagy München, vagy Frankfurt, vagy Párizs, vagy Brüsszel. Holnap ő megkapja, nem vár, holnapután hazarepül. A repülőtéren nem tudom várni. Jöhet bárhonnan. Nem lehet, hogy mister Bácsi a barátaitól megtudja az utaslistákat. Nálunk ez lenne, a királyságban.

– Nem is volna a legjobb – húzta a száját a lehiggadt Sanyi bácsi – ha pont én érdeklődnék az egész hazai légiforgalom iránt. Fölösleges kérdéseket vetne fel.

– Jól van – mosolygott Wasp. – Most megyek a gyorsétterembe, lássam a bejáratot.

– Már zárva. Csak délben tart nyitva, ebédidőben.

– Az jó. Éhesen topogok, forgok, bárki láthatja. Hadd tudjam a térképet. A Repülőtér és a könyvtár között bárhol lehet a kódexman, ha mindjárt leszálláskor el nem kapom. Szolgálatnál volna térinformatika, kompjúteres térkép, az egy vagyon, magánember nem tudja megvenni. Nélküle is idetaláltam. Jól emlékezem. Szállásozhat bárhol. De ha kutató, és siet, és tudja, hova megy, kiszámítja az útját. Intelligent nem tenné, kódexman miért konspirálna. Megyek, foglalok szállást, ha jönnék. Majd ülök a longue.

– Mégis, hogy fogja megismerni? – kérdezte Kósza.

Wasp és Sanyi bácsi egymásra nézett, Wasp felnevetett, Sanyi bácsi az orráig csücsörítette a száját, de nem szóltak egy szót sem.

Barbara kinézett az ablakon, és falfehérre sápadt. Mind odakapták a szemüket.

„Profikra talált a kolléga" – gondolta Sanyi bácsi.

„Aha. Én most láttam a kopasz mórt, ő nem látott engem" – gondolta Wasp.

„De jó, hogy akkor nem jöttem be" – rögzítette Vespay, hogy nem is pillantottak a ház felé. A két sötét ruhás, napszemüveges figura úgy vezette maga előtt Ursantit, mint akit kivégezni visznek. További két alak pár lépéssel követte őket.

„Mennyit tudhat ez a sötét gazember? – szorult össze Kósza gyomra. – Ha csak egyikünket is meglátja itt, öszerakja az egészet. Vissza a kilátóba."

„Ez látott engem. Amikor összeszedtem Károly névjegyeit. Ez akár tudhat is a darazsaimról." – Két darázs kiült Szilvia frizurájának a bejáratára.